

[Statsministeren.]

have været fremmet endnu mere, end Tilfældet var, hvis man i Tide havde anerkendt Situationenes Alvor? At den Importpolitik, man havde ført i 1946, ikke var den bedste Baggrund herfor, er jo en anden Sag.

Men det var jo ikke alene paa Valutaomraadet, at man for sent tog Reb i Sejlene. Ogsaa paa det finanspolitiske Felt har man overladt det til den nye Regering at søge Underskuddet dækket ind. Det virker derfor noget ejendommeligt, naar man nu beskylder Regeringen for manglende Plan i vor Finanspolitik og kalder de nu fremsatte Skatteforslag „halve Foranstaltninger“. Der er jo her, som den højtærede Finansminister allerede har understreget, foreløbig kun Tale om at søge det Underskud dækket, som Statens Finanser viser for indeværende Aar, og som vi har modtaget som „en Arv“ fra Regeringen Knud Kristensen. Vi har ikke ønsket at udsætte Vanskelighederne og derved gøre Byrderne større for Befolkningen senere hen.

Vore Skatteforslag er saaledes ikke Udtryk for noget omfattende pengepolitisk Program. Efterhaanden som Arbejdet med Nationalbudgettet skrider frem og vi faar bedre Overblik over vore økonomiske Forhold baade paa Vare- og Pengesiden i 1948, vil det ogsaa være muligt at søge Pengepolitikken lagt i fastere Rammer. Som jeg anførte allerede første Gang, jeg havde Ordet under Finanslovdebatten, agter vi i et Rigsdagsudvalg at forelægge saavel Nationalbudgettet som løbende Oversigter over vor økonomiske Situation. Om det Samarbejde ved Udformningen af Regeringens Planer paa det pengepolitiske Omraade, som flere af de ærede Ordførere efterlyste, ogsaa kan foregaa i samme Udvalg, skal jeg endnu lade være usagt, men at Regeringen i dette som i andre store Spørgsmaal vil søge Problemerne løst i Samarbejde med saa stor en Del af Rigsdagen som muligt, er en given Ting. Dette er jo en Mindretalsregerings Vilkaar, og kun i Forstaaelse med Rigsdagen vil det være muligt at føre Planerne ud i Livet.

Med Hensyn til de af det ærede Medlem Hr. Axel Sneum fremsatte Bemærkninger om Beskæftigelse af Invaliditer i Stat og Kommune skal jeg, da jeg ved, at Sagen interesserer meget i Invalidernes Kred, meddele, at Spørgsmaalet om Beskæftigelse af erhvervshemmede i al Almindelighed for Tiden gøres til Genstand for Undersøgelse i et under Arbejdsministeriet nedsat Udvalg, hvori foruden Socialministeriet ogsaa Invalideforsikringsretten, Arbejdsdirektoratet,

Invalideorganisationerne m. fl. er repræsenteret.

Spørgsmaalet om Beskæftigelse af erhvervshemmede, herunder Invaliditer, er ikke et nyt Problem, idet man tværtimod gennem mange Aar i øvrigt har arbejdet med at finde frem til en tilfredsstillende Løsning paa dette Omraade. Jeg skal i denne Forbindelse nævne Invalideforsikringsrettens Virksomhed og ogsaa pege paa de erhvervshemmedes egne Organisationer, der i mange Aar har gjort et paaskønnelsesværdigt Arbejde for at skaffe de erhvervshemmede Beskæftigelse. Hertil kommer, at Arbejdsministeriet siden 1942 ved Hjælp af Beskæftigelsesloven har ydet Tilskud til Foranstaltninger for erhvervshemmede ved Arbejdsanvisningskontorerne i København og en Række større Provinsbyer. Disse Foranstaltninger har medført, at adskillige erhvervshemmede, der ellers ingen Chance havde, er kommet i Gang med normalt Arbejde, herunder Kontorarbejde.

Hvad angaar det mere specielle Problem, som det ærede Medlem Hr. Axel Sneum berørte, om at finde Beskæftigelse for Invaliditer inden for Statens Institutioner, skal jeg oplyse, at Statsministeriet allerede i 1929 ved en Skrivelse af 15. Maj rettede Henvendelse til samtlige Ministerier om at ville give Adgang til Ansættelse af Invaliditer i ledige Pladser. Jeg skal villigt indrømme, at Resultaterne af denne Henvendelse, der senere blev gentaget, har været beskedne, og jeg vil ogsaa gerne erkende, at Spørgsmaalet om de erhvervshemmedes Placering inden for normalt Arbejde endnu langt fra er løst, men det er netop denne Erkendelse, der førte til, at man nedsatte et Udvalg, der paa Grundlag af de Erfaringer, man har gjort ved Anvisningskontorerne, skal gennemdrøfte alle Problemer i Forbindelse med de erhvervshemmedes Beskæftigelse, herunder ogsaa Spørgsmaalet, om der kan gøres noget mere effektivt for at skaffe dem Plads inden for Statens forskellige Institutioner.

Selv om det ligger lidt uden for det af det ærede Medlem Hr. Axel Sneum rejste Spørgsmaal, vil jeg dog til det ærede Medlems Orientering ogsaa henlede Opmærksomheden paa Justitsministeriets Skrivelse af 22. August 1923 til samtlige Retter og Politimestre, hvori man henstiller, at Invaliditer faar Fortrinsret til Gadehandel, Bladhandel, Gadefotografering og Skopudsning paa offentlige Steder. Virkningen heraf har bl. a. været, at i København er vistnok omkring to Trediedele af Bladhandlerne med fast Stade Invaliditer.

Spørgsmaalet var ogsaa fremme i den